

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Први пољубац...

(28)

Из дана у дан лишће је жутело, постепено, тихо, неприметно, прво само по ивицама, издишући лагано у тужној песми оголелих грана. Сунце је још увек блистало, високо у модром плаветнилу небеског свода, али његови зраци, светли и сјајни, нису више пекли кожу, нису изазивали грашке зноја на зајапуреном лицу, препланулом од летње жеге; светлуквали су попут искрица што се разливају из драгог камена, очаравајући лепотом својих боја и засењујући сјајем, али делујући без топлоте, без жара, без душе!

Јесен је била ту, гомилајући читава брда, црвених плодова парадајза, пунећи каце купусом, задајући безброј послова домаћицама, доносећи с оближњих брежуљака раздрагану песму младих девојака и сеоских младића, који су уз шалу и смех скидали вештим рукама тешке гроздове и трпали их у велике кошаре. Берба је била у пуном јеку...

– Да, уздахнула је Ани, – јесен је ту. Ускоро се враћамо у Париз.

Милош је ћутао. Хтео је нешта да каже, али није могао. Ма да је данима очекивао те речи које ће је отргнути од њега, ипак су му задале оштар бол. Плашио га је час расанка, иако је знао да ни онда неће сасвим бити изгубљена за њега. Гастон му је јавио да је потребно да се пресели опет у Париз, јер је нова боксерска сезона већ отпочела. Налазиће се у истом граду у коме ће и она провести зиму, виђаће се можда често, вероватно сваки дан, али је ипак туговао за минулим летом и желео да никада не напуштају ово мало село. Све га је овде потсећало на њу, скоро сваки камичак, сваки жбун, све кривудавае стазе расуте по пространој шуми, неравна обала, час стрма, час равна, бистри таласи Сене, широка, зелена поља и ово огромно, ћудљиво небо што се простире више њихових глава.

У дну свога заљубљеног срца он се плашио расанка, стрепео је да је не изгуби у милионском граду, да из њеног срца не исчезне сва чар минулог лета, да не утрне онај топли сјај у њеним зеницама. Сјај из кога је он црпео наду, веру у будућност, убеђивао себе да у тим бистрим, зеленим очима зрачи нешто више од обичне симпатије, од другарске наклоности, да се у дну њених дивних зеница крије топла љубав.

Овде, у том малом селу, он је припадала само њему, поклањала му је све своје слободно време, проводила читаве дане с њим, било у заносним шетњама по шуми или у ма каквој другој разаноци; он је могао да јој се диви кадгод је хтео, у свако доба дана, да се наслађује њеним гласом, да ужива у њеној лепоти. А тамо, у том милионском граду, где је чекају разне обавезе и гомила блазираних удварача, она ће припадати свима, друштву, разним салонима, добротворним друштвима, својим другарицама.

Они ће је отргнути од њега, затвориће је у своје кругу, везати је друштвеним оковима и у том новом свету, у светлости лажнога сјаја, уљуљкивана лепршавим, површним фразама салонских разговора, његова слика можда ће бледети све више и ови лепо часови претвориће се само у пријатну успомену са летовања, површну и далеку.

– Мишел, о чему мислите?.. Мора да је нешто веома озбиљно, када сте сасвим заборавили на мене.

– О томе како се све претвара у успомене: ово спарушено лишће, умилна песма славуја у лугу, пенушави таласи Сене позлаћени сунчевим зрацима, стисак руке на растанку, чежњив поглед изазван романтиком светлуцавог треперења звезда и бледим месечевим ликом, узбуђени, врео дах из груди које се надимају и спуштају од пламених осећаја који нам узбуркају крв у жилама, песма жетелаца и мирис сена, тако опојан, сладуњав, али лак и мио као пенушаво вино, природа која цвета, буја, надима се од животне радости, блиста сва од раскоши своје младости, да би затим увенула као ово опало лишће што се у последњим трзајима предаје ћудима јесењег поветарца. Све постаје успомена, далека, сетна прошлост, нешто што се исто тако брзо заборави, као што се и доживи.

Говорио је тихим, болним гласом, кријући поглед, мрвећи међу прстима спарушени лист који је ухватио док је лебдео у ваздуху.

– Ви сте песник, Мишеле... Нико ми још није рекао тако лепе речи. Али ја се не слажем с вама. За мене су успомене оно најлепше што имамо од живота, мислим, наравно, на успомене које су нам драге. Без њих би нам старост била штурта и сетна, празна као лепо укоричена књига неисписаних листова. Драге успомене се не заборављају, оне остају у нама, у дну наше душе, загревају наше срце и потсећају нас да живот ипак није увек тако груб, тако горак, тако зао, као што нам се указује.

Једна сеоска кола прођоше поред њих витлајући спарушено лишће и дижући прашину. Била су натоваре на корпама пуним грожђа. Кочијаш се весело насмеши на њих и поздрави их пуцкетајући бичем и гонећи своје коње. Ускоро их нестане иза првог завијутка.

Милош је наставио горко:

– То су празне речи изазване под утиском минулих дана и весело проведеног лета. Париз ће да утрне сву чар сеоских успомена и заблеснуће их сјајем својих блиставих дражи.

Она је ћутала дубоко увређена. Растрзан болом, у страху да је не изгуби он је изливао жуч својих стрепњи не увиђајући, да је свака његова реч све више удаљује од њега:

– Ви ћете сутра отићи и село, замак и минули дани представљаће једно време, омиљену тему ваших разговора. Све ће то бити зачињено с мало романтике, да би на ваше другарице оставило што јачи утисак. А затим ће нови, утисци да потисну доживљаје са летовања. Нове хаљине задаваће вам бриге, борба с кројачицама одузимаће вам највећи део дана, разни приједи, бал у опери, изласци и сличне разоноде једва ако вам дозволе да се сетите да телефоном запитате свога друга са летовања како се осећа, да ли је био јуче на тркама или ћете се зачудити да ме нисте видели на синоћнем пријему, код грофице де Туркуан у чијим се салонима окупило најпознатије париско друштво. Осмехнућете се на мене ако ме сретнете у позоришту, а можда ћу добити и који позив на партију брица у вашим салонима.

Глас му је био једак, пун горчине, ироничан и заједљив, шибало је по лицу, изазивао руменило на образима, палио искре беса испод њених дугих трепавица.

Занесен својим мислима, изгубљен потпуно у болу свога срца, растрзаног страхом, да ће му је можда преотети у Паризу, осетио је жељу, да је вређа и трудио се да изазове њену таштину, да јој нанесе бол. Пожелео је да она пати бар мало, јер је мислио, да ће се кроз патњу њихова срца наћи.

– Шта се, уосталом, може друго очекивати од једне мале маркизе, тако лепе, толико богате, размажене и ексцентричне. Било би лудо заваравати себе илузијама на један чаробан сан, кад су снови само неостварене наде, само кашичица горкога лека у устима неизлечивог болесника.

Она више није могла да издржи. Застала је и пркосно ударила својом малом ножицом о земљу. Прекинула га је љутитим гласом, бледа, пуна срџбе:

– Доста, Мишел. Доста сте ме вређали. Жао ми је да лепе тренутке, које смо провели заједно, прљате овако јадним закључцима. Нисам се надала да сте за ово време, које смо провели заједно, изградили о мени тако површну слику једне глупе, размажене, неосетљиве, блазиране девојке, чији се живот састојао само у ленчарењу, измишљању забава и испуњавању разних каприса и жеља. Мислила сам да сте бољи психолог и да умете да цените поверење које сам вам указивала на сваком кораку. Жао ми је да сам доживела једно разочарање више.

Он је гледао задивљеним очима. Била је толико лепа овако љута, румена од узбуђења, мало забачене главе, светлих очију. Имала је на себи плав, јесењи костим, који јој је одлично пристајао и истицао изванредну гипкост њеног тела. Њему се поглед замагли од нежности. Осетио је жељу да је привуче на своје груди, да је загрли чврсто, да је ућутка пољупцима. Био је спреман да све порекне што је малопре рекао, да је моли за опроштај, да се баци пред њом на колена.

Ухватио је за руку и нежно је стиснуо. Она је запазила промену на његовом лицу, схватила је борбу која се води у њему, осетила је јасно да је воли свим жаром свог устрепталог срца, разумела је да је говорио малопре из страха да је не изгуби. Све то прочитала је у магновењу у његовим замагљеним зеницама, сјајним од љубави. И као неким чудом срџба се у њој стишала, љутње је нестало, поруменела је још јаче од жудње и сва

осећања своје душе унела у своје очи, које су зрачиле нежношћу, уливале храброст, испољавале жељу да је загрли чврсто и привије на своје снажне широке груди.

Привукао је лагано себи, држећи је чврсто за руке. Осећала је како сва малаксава, како му се предаје потпуно, за цео живот, тренутак који је тако жељно очекивала дошао је као најлепши сан.

Њему су речи навирале на усне. Све оно што се скупљало у његовим грудима у топлим летњим ноћима, сва жар његове љубави, прве, коју је осетио и која га је свог обузела, титрала је сада на његовим полуотвореним уснама, спремна да се излију у бујицу осећања.

Али се светлост у његовим зеницама одједном угасила, лице му је потамнело од неприкривене туге, ниједна реч није прешла преко његових дрхтавих усана, прсти му се опустише и њене руке се одвојише од његових.

Погледала га је прекорно, мало изненађено и тужно. Тајна коју је носио у себи, која га је пекла као усијано гвожђе, опет је победила, угушила је излив његове љубави, отргнула га је од ње. Ма да нису ни речи проговорили, она је све то знала. Читала му је на лицу све што се догађа у његовом срцу, као да му је лице отворена књига!

Убрзали су корак и ускоро су стигли пред замак. Пружила му је руку:

– Да ли сте још љути на мене? – умиљавао се као мали дечак. – Не бих могао ока склопити када бих знао да ми не можете опростити. Ја сам непоправими грубијан. Али има тренутака када срце говори место разума. Надам се да ме разумете?

Она се нагло пропела на прсте, ослонила се руком на његово раме принела своје усне његовим и пољубила га страсно и дуго. У тај пољубац унела је сву своју душу. То је био њен одговор.

Затим се отргнула брзо, стегнула му је руку и отрчала лаким, гипким кораком младе срне.

Милош је стајао као скамењен на месту, збуњен, опијен од радости, изненађен толико да, је био немоћан да се покрене. У глави му се све вртело од чудног пијанства које га је свег обузело. А кад се прибрао, потрчао је капији замка и дрхтавим прстима ухватио хладно гвожђе стежући га грчевито. Њена витка појава ишчезла је, међутим, на стази.

Превукао је руком преко чела и питао се, да ли сања или је будан. Скочио је увис, раширио руке и окренуо се око себе. Тако се деца радују оствареним жељама.

Враћао се кући срећан. Сазнање да га она воли улепшало му је живот и учинило је да је све око њега постало светло, пуно живота, раскошно. Веровао је, да се сви радују његовој срећи. Шуштање спарушеног лишћа чинило му се као најдивнија музика, чак му је и небо било лепо са својим тамним, густим облацима, спремним да сваког тренутка излију свој јед на грешну земљу. Није му било хладно, сав је горео од узбуђења иако је ветар оштро шибао својим разбешњеним дахом. Пролазио је поред оголелих жбунова и кидао суве гранчице, замишљајући да бере шарено, миришљаво цвеће. Био је срећан и његов задивљен поглед изазивао је оне слике које је његова разиграна машта желела да створи: облачила је ново рухо природи, китила грмље белим, плавим, црвеним цветовима, склањала облаке, намргођене и претеће, застирала небески свод модрим плаветнилом, изазивала је светле сунчане зраке, простирала под ногама дуг, мекан, зелени ћилим од бујне траве, доносила песму славуја из густе шуме, стварала срцу све оно што је годило његовој срећи.

Она га воли! Зар је смео у то да сумња. Зар није то осећао од првога дана, када су се срели на друму. А да му она, тако смела и љупка, није отворила очи својим пољупцем, он би се још колебао, сумњао, стрепео, патио. И то све због тога што није налазио снаге, да јој открије своје срце. Колико пута је желео да јој каже све што осећа, да јој прича о својим сновима, о жудњи која му је напињала груди, о страсти која је струјала жилама, о љубави која му је загревала срце и разнежавала душу.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Prvi poljubac...

(28)

Iz dana u dan lišće je žutelo, postepeno, tiho, neprimetno, prvo samo po ivicama, izdišući lagano u tužnoj pesmi ogolelih grana. Sunce je još uvek blistalo, visoko u modrom plavetnilu nebeskog svoda, ali njegovi zraci, svetli i sjajni, nisu više pekli kožu, nisu izazivali graške znoja na zajapurenom licu, preplanulom od letnje žege; svetlucali su poput iskrica što se razlivaju iz dragog kamena, očaravajući lepotom svojih boja i zasenjujući sjajem, ali delujući bez topline, bez žara, bez duše!

Jesen je bila tu, gomilajući čitava brda, crvenih plodova paradajza, puneći kace kupusom, zadajući bezbroj poslova domaćicama, donoseći s obližnjih brežuljaka razdraganu pesmu mladih devojaka i seoskih mladića, koji su uz šalu i smeh skidali većtim rukama teške grozdove i trpali ih u velike košare. Berba je bila u punom jeku...

– Da, uzdahnula je Ani, – jesen je tu. Uskoro se vraćamo u Pariz.

Miloš je ćutao. Hteo je nešto da kaže, ali nije mogao. Ma da je danima očekivao te reči koje će je otrgnuti od njega, ipak su mu zadale oštar bol. Plašio ga je čas rastanka, iako je znao da ni onda neće sasvim biti izgubljena za njega. Gaston mu je javio da je potrebno da se preseli opet u Pariz, jer je nova bokzerska sezona već otpočela. Nalaziće se u istom gradu u kome će i ona provesti zimy, viđaće se možda često, verovatno svaki dan, ali je ipak tugovao za minulim letom i želeo da nikada ne napuštaju ovo malo selo. Sve ga je ovde potsećalo na nju, skoro svaki kamičak, svaki žbun, sve krivudave staze rasute po prostranoj šumi, neravna obala, čas strma, čas ravna, bistri talasi Sene, široka, zelena polja i ovo ogromno, ćudljivo nebo što se prostire više njihovih glava.

U dnu svoga zaljubljenog srca on se plašio rastanka, strepeo je da je ne izgubi u milionskom gradu, da iz njenog srca ne isčezne sva čar minulog leta, da ne utrne onaj topli sjaj u njenim zenicama. Sjaj iz koga je on crpeo nadu, veru u budućnost, ubeđivao sebe da u tim bistrim, zelenim očima zrači nešto više od obične simpatije, od drugarske naklonosti, da se u dnu njenih divnih zenica krije topla ljubav.

Ovde, u tom malom selu, on je pripadala samo njemu, poklanjala mu je sve svoje slobodno vreme, provodila čitave dane s njim, bilo u zanosnim šetnjama po šumi ili u ma kakvoj drugoj razanodi; on je mogao da joj se divi kadgod je hteo, u svako doba dana, da se naslađuje njenim glasom, da uživa u njenoj lepoti. A tamo, u tom milionskom gradu, gde je čekaju razne obaveze i gomila blaziranih udvarača, ona će pripadati svima, društvu, raznim salonima, dobrotvornim društvima, svojim drugaricama. Oni će je otrgnuti od njega, zatvoriće je u svome krugu, vezati je društvenim okovima i u tom novom svetu, u svetlosti lažnoga sjaja, uljuljkivana lepršavim, površnim frazama salonskih razgovora, njegova slika možda će bledeti sve više i ovi lepi časova pretvoriće se samo u prijatnu uspomenu sa letovanja, površnu i daleku.

– Mišel, o čemu mislite?.. Mora da je nešto veoma ozbiljno, kada ste sasvim zaboravili na mene.

– O tome kako se sve pretvara u uspomene: ovo sparušeno lišće, umilna pesma slavuja u lugu, penušavi talasi Sene pozlaćeni sunčevim zracima, stisak ruke na rastanku, čežnjiv pogled izazvan romantikom svetlucavog treperenja zvezda i bledim mesečevim likom, uzbuđeni, vrelo dah iz grudi koje se nadimaju i spuštaju od plamenih ocećaja koji nam zburkaju krv u žilama, pesma žetelaca i miris sena, tako opojan, sladunjav, ali lak i mio kao penušavo vino, priroda koja cveta, buja, nadima se od životne radosti, blista sva od raskoši svoje mladosti, da bi zatim uvenula kao ovo opalo lišće što se u poslednjim trzajima predaje ćudima jesenjeg povetarca. Sve postaje uspomena, daleka, setna prošlost, nešto što se isto tako brzo zaboravi, kao što se i doživi.

Govorio je tihim, bolnim glasom, krijući pogled, mrveći među prstima sparušeni list koji je uhvatio dok je lebdeo u vazduhu.

– Vi ste pesnik, Mišele... Niko mi još nije rekao tako lepe reči. Ali ja se ne slažem s vama. Za mene su uspomene ono najlepše što imamo od života, mislim, naravno, na uspomene koje su nam drage. Bez njih bi nam starost bila štura i setna, prazna kao lepo ukoričena knjiga neispisanih listova. Drage uspomene se ne zaboravljaju, one ostaju u nama, u dnu naše duše, zagrevaju naše srce i potcećaj nas da život ipak nije uvek tako grub, tako gorak, tako zao, kao što nam se ukazuje.

Jedna seoska kola prođoše pored njih vitlajući sparušeno lišće i dižući prašinu. Bila su natovarena korpama punim grožđa. Kočijaš se veselo nasmeši na njih i pozdravi ih pucketajući bičem i goneći svoje konje. Uskoro ih nestade iza prvog zavijutka.

Miloš je nastavio gorko:

– To su prazne reči izazvane pod utiskom minulih dana i veselo provedenog leta. Pariz će da utrne svu čar seoskih uspomena i zablesnuće ih sjajem svojih blistavih draži.

Ona je ćutala duboko uvređena. Rastrzan bolom, u strahu da je ne izgubi on je izlivao žuč svojih strepnji ne uviđajući, da je svaka njegova reč sve više udaljuje od njega:

– Vi ćete sutra otići i selo, zamak i minuli dani predstavljajuće jedno vreme, omiljenu temu vaših razgovora. Sve će to biti začinjeno s malo romantike, da bi na vaše drugarice ostavilo što jači utisak. A zatim će novi, utisci da potisnu doživljaje sa letovanja. Nove haljine zadavaće vam brige, borba s krojačicama oduzimaće vam najveći deo dana, razni prijemi, bal u operi, izlasci i slične rasonode jedva ako vam dozvole da se setite da telefonom zapitate svoga druga sa letovanja kako se oceća, da li je bio juče na trkama ili ćete se začuditi da me niste videli na sinoćnem prijemu, kod grofice de Turkuan u čijim se salonima okupilo najpoznatije parisko društvo. Osmehnućete se na mene ako me sretnete u pozorištu, a možda ćy dobiti i koji poziv na partiju bridža u vašim salonima.

Glas mu je bio jedak, pun gorčine, ironičan i zajedljiv, šibao je po licu, izazivao rumenilo na obrazima, palio iskre besa ispod njenih dugih trepavica.

Zanesen svojim mislima, izgubljen potpuno u bolu svoga srca, rastrzanog strahom, da će mu je možda preoteti u Parizu, osetio je želju, da je vređa i trudio se da izazove njenu taštinu, da joj nanese bol. Poželeo je da ona pati bar malo, jer je mislio, da će se kroz patnju njihova srca naći.

– Šta se, uostalom, može drugo očekivati od jedne male markize, tako lepe, toliko bogate, razmažene i ekscentrične. Bilo bi ludo zavaravati sebe iluzijama na jedan čaroban san, kad su snovi samo neostvarene nade, samo kašičica gorkoga leka u ustima neizlečivog bolesnika.

Ona više nije mogla da izdrži. Zastala je i prkosno udarila svojom malom nožicom o zemlju. Prekinula ga je ljutitim glasom, bleđa, puna srdžbe:

– Dosta, Mišel. Dosta ste me vređali. Žao mi je da lepe trenutke, koje smo proveli zajedno, prljate ovako jadnim zaključcima. Nisam se nadala da ste za ovo vreme, koje smo proveli zajedno, izgradili o meni tako površnu sliku jedne glupe, razmažene, neosetljive, blazirane devojke, čiji se život sastojao samo u lenčarenju, izmišljanju zabava i ispunjavanju raznih kaprisa i želja. Mislila sam da ste bolji psiholog i da umete da cenite poverenje koje sam vam ukazivala na svakom koraku. Žao mi je da sam doživela jedno razočaranje više.

On je gledao zadivljenim očima. Bila je toliko lepa ovako ljuta, rumena od uzbuđenja, malo zabačene glave, svetlih očiju. Imala je na sebi plav, jesenji kostim, koji joj je odlično pristajao i isticao izvanrednu gipkost njenog tela. Njemu se pogled zamagli od nežnosti. Osetio je želju da je privuče na svoje grudi, da je zagrlj čvrsto, da je učutka poljupcima. Bio je spreman da sve porekne što je malopre rekao, da je moli za oprostaj, da se baci pred njom na kolena.

Uhvatio je za ruku i nežno je stisnuo. Ona je zapazila promenu na njegovom licu, shvatila je borbu koja se vodi u njemu, osetila je jasno da je voli svim žarom svog ustreptalog srca, razumela je da je govorio malopre iz straha da je ne izgubi. Sve to pročitala je u magnovenju u njegovim zamagljenim zenicama, sjajnim od ljubavi. I kao nekim čudom srdžba se y njoj stišala, ljutnje je nestalo, porumenela je još jače od žudnje i sva osećanja svoje duše unela u

svoje oči, koje su zračile nežnošću, ulivale hrabrost, ispoljavale želju da je zagrlj čvrsto i privije na svoje snažne široke grudi.

Privukao je lagano sebi, držeći je čvrsto za ruke. Osećala je kako sva malaksava, kako mu se predaje potpuno, za ceo život, trenutak koji je tako željno očekivala došao je kao najlepší san.

Njemu su reči navirale na usne. Sve ono što se skupljalo u njegovim grudima u toplim letnjim noćima, sva žar njegove ljubavi, prve, koju je osetio i koja ga je svog obuzela, titrala je sada na njegovim poluotvorenim usnama, spremna da se izliju u bujicu osećanja.

Ali se svetlost u njegovim zenicama odjednom ugasila, lice mu je potamnelo od neprikrivene tuge, nijedna reč nije prešla preko njegovih drhtavih usana, prsti mu se opustiše i njene ruke se odvojiše od njegovih.

Pogledala ga je prekorno, malo iznenađeno i tužno. Tajna koju je nosio u sebi, koja ga je pekla kao usijano gvožđe, opet je pobedila, ugušila je izliv njegove ljubavi, otrgnula ga je od nje. Ma da nisu ni reči progovorili, ona je sve to znala. Čitala mu je na licu sve što se događa u njegovom srcu, kao da mu je lice otvorena knjiga!

Ubrzali su korak i uskoro su stigli pred zamak. Pružila mu je ruku:

– Da li ste još ljuti na mene? – umiljavao se kao mali dečak. – Ne bih mogao oka sklopiti kada bih znao da mi ne možete oprostiti. Ja sam nepopravimi grubijan. Ali ima trenutaka kada srce govori mesto razuma. Nadam se da me razumete?

Ona se naglo propela na prste, oslonila se rukom na njegovo rame prinela svoje usne njegovim i poljubila ga strasno i dugo. U taj poljubac unela je svu svoju dušu. To je bio njen odgovor.

Zatim se otrgnula brzo, stegnula mu je ruku i otrčala lakim, gipkim korakom mlade srne.

Miloš je stajao kao skamenjen na mestu, zbunjen, opijen od radosti, iznenađen toliko da, je bio nemoćan da se pokrene. U glavi mu se sve vrtelo od čudnog pijanstva koje ga je sveg obuzelo. A kad se pribrao, potrčao je kapiji zamka i drhtavim prstima uhvatio hladno gvožđe stežući ga gpčevito. Njena vitka pojava iščezla je, međutim, na stazi.

Prevukao je rukom preko čela i pitao se, da li sanja ili je budan. Skočio je uvis, raširio ruke i okrenuo se oko sebe. Tako se deca raduju ostvarenim željama.

Vpaćao se kyći srećan. Saznanje da ga ona voli ulepšalo mu je život i učinilo je da je sve oko njega postalo svetlo, puno života, raskošno. Vepovao je, da se svi raduju njegovoj speći. Šuštanje sparušenog lišća činilo my se kao najdivnija muzika, čak mu je i nebo bilo lepo sa svojim tamnim, gustim oblacima, spremnim da svakog trenutka izliju svoj jed na grešnu zemlju. Nije mu bilo hladno, sav je gopeo od uzbuđenja iako je vetar oštro šibao svojim razbešnjanim dahom. Prolazio je pored ogolelih žbunova i kidao suve grančice, zamišljajući da bere šareno, mirišljivo cveće. Bio je srećan i njegov zadivljen pogled izazivao je one slike koje je njegova razigrana mašta želela da stvori: oblačila je novo ruho prirodi, kitila grmlje belim, plavim, crvenim cvetovima, sklanjala oblake, namrgođene i preteće, zastirala nebeski svod modrim plavetnilom, izazivala je svetle sunčane zrake, prostirala pod nogama dug, mekan, zeleni čilim od bujne trave, donosila pesmu slavuja iz guste šume, stvarala srcu sve ono što je godilo njegovoj sreći.

Ona ga voli! Zar je smeo u to da sumnja. Zar nije to oćećao od prvoga dana, kada su se sreli na drumu. A da mu ona, tako smela i ljupka, nije otvorila oči svojim poljupcem, on bi se još kolebao, sumnjao, strepeo, patio. I to sve zbog toga što nije nalazio snage, da joj otkrije svoje srce. Koliko puta je želeo da joj kaže sve što oseća, da joj priča o svojim snovima, o žudnji koja mu je napinjala grudi, o strasti koja je strujala žilama, o ljubavi koja mu je zagrevala srce i raznežavala dušu.

(Nastaviće se)